

“Li supozas, ke ĉi tiu pordo estas ŝlosita,” Hari flustris. Ŝajne ni bonŝancoj – Nevil, *lasu min*.” Ĉar Nevil estis tiranta ĉe la maniko banroba de Hari dum la pasinta minuto. “Do, *kio?*”

Hari turniĝis – kaj vidis tutklare kion. Dum momento evidentis al li, kvazaŭ li enpaŝis koŝmaron – tio ja troas, post la tuto, kiu jam okazis ĝis nun.

Ili ne estis en ĉambro, kiel ili supozis, sed en koridoro. La eksterlima koridoro de la tria etaĝo. Kaj nun ili konis, kial ĝi estis eksterlima.

Ili rigardis rekte en la okulojn de monstra hundo; hundo, kiu plenigis la spacon inter plafono kaj planko. Kiu havis tri kapojn. Tri parojn da rulantaj, frenezaj okuloj; tri nazojn tikantaj kaj tremantaj, ĉiu en ilia direkto; tri ŝaŭmantajn faŭkojn, kun salivo pendanta kvazaŭ en glitigaj ŝnuroj de la flavecaj dentegoj.

Ĝi staris tute senmove, ĉiuj el la ses okuloj rigardantaj ilin, kaj Hari ekkomprenis, ke la sola kialo por ilia daŭro en vivo estis la surprizo kaŭzita per ilia subita apero, sed la hundo rapide orientiĝis, kaj la signifo de tiuj tondraj graŭloj estis tutevidenta.

Hari palpis por la pordanso – inter Ŝteleti kaj la morto li elektus Ŝteleti.

Ili falis malantaŭen – Hari plaŭdfermis la pordon, kaj ili kuris, ili preskaŭ flugis, reen laŭ la koridoro. Evidente Ŝteleti forhastis por serĉi ilin aliloke, ĉar ili ne vidis lin ie ajn, sed ne gravis al ili – kiuj sole intencis almeti tiom da spaco inter si kaj la monstro, kiom eblas. Ili ne paŭzis je sia kurado antaŭ ol atingi la portreton de la Dika Damo ĉe la sepa etaĝo.

“Kie en la mondo vi ĉiuj estis?” ŝi demandis, rigardante iliajn banrobojn, kiuj pendis duonfalantaj de iliaj ŝultroj, kaj iliajn ruĝvangajn, ŝvitantajn vizaĝojn.

“Ne zorgu pri tiu – porkmuzelo, porkmuzelo,” spiregis Hari, kaj la pentraĵo ŝvingis antaŭen. Ili ekgrimpis en la komunan ĉambron kaj kolapsis, tremante en fotelojn.

Kelka tempo pasis antaŭ ol iu el ili diris ion ajn. Nevil aspektis, kvazaŭ neniam parolonte denove.

“Kion ili intencas, havante tian beston forŝlositan en lernejo?” diris Ron finfine. “Se hundo iam bezonis ekzercon, tiu bezonas tion.”

Hermiona jam ĉesis anheli, kaj ree gajnis sian koleran humoron.

“Vi ne ekzercas la okulojn, iu el vi, ĉu?” ŝi knalis. “Ĉu vi ne rimarkis tion, sur kio ĝi staris?”

“La planko?” Hari sugestis. “Mi ne rimarkis la piedojn, mi tro prizorgis la kapojn.”

“Ne, ne estis la planko. Ĝi staris sur klapopordo. Evidente ĝi gardas ion.”